

DIES EXCEPCIONALS

Que tafaanera era la finestra de la meua habitació. Aquells dies tancat a casa vaig percebre detalls que m'havien passat desapercebuts. Mai m'havia fixat que al costat dret del gronxador hi havia una paperera de color verd, i quantes vegades havia llençat papers a terra; i que el tobogan estava més inclinat del que semblava quan els meus sacsons havien lliscat pel seu damunt; i que el camí de pedres que arribava a casa de la Berta era més llarg del que em pensava, i jo sempre li demanava que fos ella qui vingués a casa. I venia.

Passava hores jugant amb la pilota al parc de davant de casa, fos estiu o hivern i m'agradava. O bé amb el Robert, el meu germà petit. La major part del temps el gronxava i quan feia bon temps fèiem castells al sorral mentre esperàvem que arribessin el pare o la mare. Anar a l'escola m'agradava, també. Era l'altra família, la dels amics, i de cop i volta tot es va capgirar.

Uns dies enrere a l'escola, la Pilar, la *profe* de ciències de la natura va estar explicant-nos que una malaltia nova havia arribat i la veritat és que no la vaig escoltar. És cert que pel que m'interessa estic atent, però ella amb els ulls que feia que creia que li saltarien de la cara en qualsevol moment perquè semblava que hagués vist un fantasma, em va fer desconnectar.

Vaig adonar-me que la història era greu una setmana després. Un dia quan la mare havia deixat el Robert a dormir la migdiada vaig escoltar:

—Biel, asseu-te —Era el pare amb aquella veu que posa quan em vol renyar o passa alguna cosa important. Fins i tot els forats del seu nas es van obrir una mica— Hem d'explicar-te una cosa.

Jo no vaig dir res, només els mirava. A la mare li costava engolir el tallat que encara fumejava i el pare es pentinava amb els seus dits el cabell negre i abundant cap endarrere.

—Fill, hi ha una malaltia nova que ve d'un animal i ha passat als humans i per això ens haurem de quedar a casa confinats. No podrem sortir al carrer

perquè s'ha de vigilar molt per protegir-nos. Tu no podràs anar a l'escola ni nosaltres anar a treballar.

—Què vol dir confinat? —La *profe* també l'havia comentat aquella paraula. O no. El fet és que em sonava i no sabia el seu significat.

—Tancat. Incomunicat.

—Ah.

—Biel, ja ets gran. Tens 9 anys i ens hauràs d'ajudar amb el teu germà petit. Ell amb cinc anyets no ho pot entendre.

—Ah, molt bé —vaig respondre mentre pensava que si la Berta i jo l'havíem vist l'animal—. I quina bèstia és?

Aleshores em van posar un vídeo a la tauleta d'un informatiu especial de l'InfoK. Sempre feien el mateix: quan no sabien que respondre a preguntes que els feia o per perdre'm de vista, es creien que no me n'adonava, només em deixaven mirar aquest programa per nens. No em feia por aquella malaltia, més aviat em va crear curiositat. Com podia ser que un ratpenat causés aquell embolic? I com podia ser que ho passés a les persones? I per què es moria tanta gent? Doncs si havíem de prendre mesures però els pares es quedaven a casa amb mi, ja m'estava bé.

Els pares no paraven de rebre trucades. La mare era professora a la universitat i els seus alumnes d'últim curs deia que estaven esverats. El pare, que era gestor, vaig sentir que els seus clients tenien por. No entenia gaire per què però no preguntava. Els dos estaven amb mi i el Robert. Mai havíem fet tantes activitats junts. És cert que la mare el segon dia em va avisar que allò no seria xauxa i seguiríem uns horaris. Així va ser, i feia deures i llegia molt i estones mirava la televisió, i també ens enfadàvem. Els pares també s'enfaden entre ells. Però aquells dies mentre jo veia a la gent espantada i trista quan els pares miraven les notícies, jo em sentia molt feliç.

No oblidaré mai que vam fer moltes coses amb els pares que feia molt temps que prometien que les fariem quan tinguessin hores de lleure. La mona, per exemple la va cuinar la mare i el dinar especial de macarrons amb

beixamel, també. Mai passava temps a la cuina ja. I aquell confinament li va regalar temps. No volia fer-me gran si m'havia de prendre el meu temps.

Amb el pare vam acabar construint finalment la caixa-niu i la menjadora. Sempre havia desitjat tenir un observatori d'ocells. Estava molt emocionat. Crec que el pare també perquè quan petites aus ens van començar a visitar, ell em cridava satisfet i m'explicava com es deien. Els buscava en un llibre molt gruixut que tenia i m'ensenyava imatges. Aleshores la mare va proposar la idea de fotografiar cada dia que vingués un ocell nou i anotar-ho al calendari per poder fer una gràfica. Van visitar-nos una merla mascle i una femella, una cuereta, cotxa fumada, mallerenga blava, pardals i tórtora turca.

Enyorava els meus amics, que de fet els veia en videotrucades, però havia guanyat pares.